

СУРМА

**Інформаційний бюлетень
Проводу
Українських Націоналістів**

№ 69

Київ

травень

2016

ЗМІСТ

У Києві відбувся ХХІ Великий Збір Українських Націоналістів	4
Керівні органи ОУН	5
Війна проти Московії - це боротьба за українську ідентичність (Виступ Голови ОУН Богдана Червака на ХХІ Великому Зборі Українських Націоналістів)	7
Звернення (про встановлення пам'ятника Є.Коновальцю у м.Львові)	17
Пам'ятник Олені Телізі має постати в Бабиному Яру! (звернення)	18
Про присвоєння звання Героя України нескореному сотенному УПА Мирославу Симчичу	22
«Звідси пішли на війну і загинули за Україну...»	24
Огляд-конкурс «Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой»	27

Сурма, ч.69, 2016 р.

У Києві відбувся XXI Великий Збір Українських Націоналістів

21 травня ц.р. відбувся XXI Великий Збір Українських Націоналістів (ВЗУН). Перед його початком делегати і гості, які прибули до Києва з усіх областей України, в тому числі з АР Крим, взяли участь у відкритті меморіальної дошки на честь героїв російсько-української війни Андрія Юрги («Давида») і Василя Кіндрацького («Кіндрата»).

Дошку, присвячену бійцям, які під прапором ОУН захищали Україну і героїчно загинули на Донбасі освячено на приміщенні Фундації ім. Олега Ольжича, де знаходиться офіс ОУН з якого вони пішли на війну і куди по смерті повернулися героями.

XXI ВЗУН заслухав звіти: Голови ОУН Богдана Червака та Головної контрольно-ревізійної і Дисциплінарної комісії.

Із звітами та доповідями також виступили провідники обласних організацій, представники асоційованих організацій, зокрема Української військової організації (УВО) та Жіночого товариства ім. Ольги Басараб і Олени Теліги, Фундації ім. О. Ольжича.

Делегати XXI ВЗУН схвалили нову редакцію Статуту ОУН, зокрема в частині його приведення до чинного в Україні законодавства.

XXI ВЗУН затвердив керівні органи Організації Українських Націоналістів. Головою ОУН обрано Богдана Червака. Також обрано новий склад Проводу Українських

Націоналістів (ПУН), Головної контрольно-ревізійної і Дисциплінарної комісій, а також Сенату ОУН. Головою Сенату став Зиновій Остап'як, довголітній член ПУН, колишній провідник Івано-Франківської обласної ОУН.

XXI ВЗУН схвалив звернення до Президента України і Уряду з вимогою встановити у Бабиному Яру пам'ятник визначній діячці ОУН Олені Телізі, а у Львові – пам'ятник засновнику і першому Голові ОУН полковнику Євгену Коновальцю.

Делегати XXI ВЗУН звернулися до Президента України Петра Порошенка з проханням присвоїти звання Героя України сотенному УПА Миколі Симчичу.

*Володимир Чмир,
голова Секретаріату ОУН*

Керівні органи ОУН
обрані XXI Великим Збором Українських
Націоналістів

Богдан Червак – Голова ОУН

Провід Українських Націоналістів

1. В. Боков
2. М. Буряк
3. Б. Гуменюк
4. С. Кот
5. О. Кучерук
6. Л. Осипчук

7. В. Петрик
8. О. Прищепа
9. В. Чмир
10. А. Щекун
11. І. Баб'як
12. М. Сидоржевський
13. М. Сулятицький
14. М. Мандрик

Головна Контрольно-ревізійна комісія

1. М. Симчич - голова
2. Д. Стрижак
3. В. Каплунов

Дисциплінарна комісія

1. В. Репінський - голова
2. Н. Бугай
3. І. Стринадко

Обрані до Сенату ОУН

1. З. Остап'як – голова
2. К. Криворучко
3. Я. Гера
4. Б. Яківців
5. О. Вороніна
6. Л. Кочевська
7. П. Прийдун

*Володимир Чмир,
голова Секретаріату ОУН*

Війна проти Московії - це боротьба за українську ідентичність

*Виступ Голови ОУН Богдана Червака
на XXI Великому Зборі Українських Націоналістів*

Дорогі подруги і друзі!

Шановні гості XXI Великого Збору Українських Націоналістів!

В Україні не існує іншої крім ОУН організації чи партії історія якої сягала б понад вісім десятиків років. Це дає мені право порушити одне важливе питання. А, власне, якому поколінню ОУНівців було найскладніше, найважче в боротьбі за ідеали Української Самостійної Соборної Держави? Формую питання саме так, бо легко нам ніколи не було.

Так от, з огляду на події, які ми пережили за останні три роки маю всі підстави стверджувати, що у славній історії ОУН були тільки два етапи пов'язані із війною. На долю полковника Андрія Мельника та очолюваного ним проводу випала Друга світова війна. І ОУН гідно пройшла крізь горнила цієї війни. На долю нашого покоління випала нинішня війна – не менш жорстока. Але це також війна за незалежність і соборність України.

Тільки нині можна по-справжньому зрозуміти переживання, відчуття та емоції наших попередників, які є для України героями. Бо такі ж переживання, відчуття та емоції переживаємо ми, зокрема ті, хто зібрався в цій залі.

Полковник Андрій Мельник споряджав похідні групи в Україну. І нам довелося відправляти не одну бойову

групу на схід. Вони оплакували своїх побратимів. Ми – своїх. Вони не втратили віри в Україну. І ми переконані, що переможемо загарбника.

Щоправда, існує одна відмінність. Покоління Мельника-Ольжича-Теліги боролася за Україну. Ми ж обстоюємо її честь і гідність. Але ця відмінність не така вже суттєва, якщо визнати об'єктивний і незаперечний факт – бій за державність української нації триває!

Можна довго переповідати новітню історію ОУН, зокрема її участі в російсько-українській війні. Та цього робити не буду. Натомість запрошую всіх прочитати книжку Бориса Гуменюка «Блокпост». Вона – унікальна. Бо це перша книжка, що великим накладом з'явилася в Україні де йдеться про ОУН, її бійців у контексті всіх історичних і політичних обставин у яких ми живемо останні три роки. Не полінуйтеся, прочитайте. Передайте цю книжку рідним і знайомим. Щоб кожен українець пережив, відчув і зрозумів те, що саме мотивувало українців стати під прапори ОУН і битися з московитами за рідну землю.

У книжці ви не знайдете жодного вигаданого образу чи події. ОУНівці «Кіндрат», «Бояр», «Лєший», «Хан», «Кром», «Комбат», «Гестапо», «Рем», «Хохол»... - це не вигадані персонажі, а реальні ОУНівці, завдяки героїзму яких вдалося зупинити російську орду на Донбасі. А скільки їх не згаданих у цій книжці – «Роберт», «Зондер», «Вовк», «Хрест», Сергій Олійник, Віктор Репінський.

Вони билися й б'ються не за нагороди. Але вдячні святійшому патріярхові Української Православної Церкви

– Київського Патріархату Філарету, який нагородив медаллю понад 60 наших бійців і волонтерів.

Орденom Богдана Хмельницького нагороджено посмертно Василя Кіндрацького.

Потрібен час, щоб сповна осмислити такий феномен як волонтери ОУН. Здебільшого на плечі жінок ліг тягар обов'язку підтримки тих, хто взяв до рук зброю. Усіх не перелічити. Але не можна не згадати Катрусю Потебенко, Лілю Мусіхіну, Оксану Ковч, Ніну Кропотіну, Людмилу Чичук, Галину Шиманську, волонтерські організації з Херсона «Атланти» і Полтави - «Батальйон небайдужих», волонтерські групи «Маскувальна сітка на Вежі над Дніпром», «Кухарська сотня Приірпіння», «Солодка Сотня столиці», «Захистимо захисника», «СТРАУС». Ніколи, навіть у найважчі часи вони не покидали нас і нині залишаються надійною опорою для ОУН.

До речі, не забуваймо, що ОУНівці боронять Україну у складі багатьох формувань. Кращі бойові підрозділи «Правого сектору», нині Української Добровольчої Армії, формував провідник Рівненської ОУН Роман Коваль.

Маємо всі підстави стверджувати, що у найскладніший час в новітній історії України, Організація Українських Націоналістів виявилася готовою до збройного спротиву окупантові, її вагомий вклад в обстоювання незалежності й суверенітету країни – незаперечний.

Показово, що найкращу оцінку нашій діяльності, як це й було завжди, дає ворог. Бійців ОУН Москва занесла до т. зв. «смертних списків», їх визнано особливо

небезпечними «карателями». Торік у травні ФСБ Росії заблокувало нашого офіційного сайта, а на його електронну адресу надіслало повідому, що ОУН офіційно заборонена в Росії. У грудні «невідомі» запальною сумішшю підпалили нашого офіса в Києві. Хто б це не вчинив, але очевидно, що вуха цієї спецоперації стирчать у Москві, яка в такий спосіб прагне налякати й здеморалізувати українців.

Два останні роки Україна живе у двох паралельних світах. На Донбасі війна. На решті території – політиканство, партійні чвари, нескінченні суперечки на тему «як жити далі».

Натомісць ОУН намагалися бути в реальному світі. Усе, що робилося мало на меті одне: розв'язати ключову й найголовнішу проблему – протистояти агресорові, обстояти цілісність і самостійність України. А це можливо, тільки тоді, коли нація має хребта: не погоджується на «гнилі» компроміси, зберігає власну ідентичність, плекає історичну пам'ять, зберігає культурну й мовну самобутність.

Тому не дивуюся, що саме наші друзі з (поки ще) Кіровограда першими рішуче виступили з вимогою декомунізувати обласний центр. До того ж вимагали не лише позбутися остогидлої комуністичної назви, але й не погоджувалися на малоросійський варіант Єлизаветоград. Протистояння в Кіровограді стало загальнонаціональною подією. У цьому наші ОУНівці безкомпромісні, не відступлять і, сподіваюся, переможуть.

Схожі ситуації виникали на Одещині й Полтавщині. Зокрема в Котовському «забули» демонтувати музей червоному бандитові Котовському. А в Шишаках, перейменовуючи, вирішили не згадувати героїв національно-визвольного руху. Що ж, довелось ОУНівцям нагадувати, що вони за будь-яких обставин доможуться свого.

Загалом усі наші структури активно долучились до процесу декомунізації країни. На часі незворотний процес її деколонізації.

У більшості міст сходу й півдня України нарешті з'явилися вулиці на честь Євгена Коновальця, Тараса Бульби-Боровця, Олени Теліги й Олега Ольжича. У Миколаєві й селі Струпків, що біля Коломиї, встановлено пропам'ятну дошку на честь Василя Кіндрацького.

У Львові постав монумент Юліану Головінському – визначному українському військовому і політичному діячеві, сотнику УГА, члену УВО і ОУН від часу їхнього заснування. В Івано-Франківську ОУН домоглася ухвали рішення про встановлення монумента другому голові ОУН Андрієві Мельнику. У Житомирі ОУНівці «дотиснули» владу, яка погодилася на спорудження монумента Олегові Ольжичу.

А до того, у цьому ж місті, було встановлено пам'ятного знака на честь визначних діячів ОУН Омеляна Сеніка й Миколи Сціборського. У Полтаві постав монумент гетьманові Івану Мазепі. У Харкові засновано Комітет щодо вшанування сторіччя віднови Української Народної Республіки, який домагається визнання УНР

спадкоємницею сучасної Української держави. У столичному приміщенні Національної спілки письменників встановлено портрета Олени Теліги визначної діячки ОУН, яка очолювала Спілку українських письменників у 1941-42 рр. І тільки нині відновлено історичну й національну справедливість.

Не припинила своєї діяльності Кримська обласна організація ОУН. Щоправда, довелося перенести її роботу на материк. Нині лідер кримських націоналістів Андрій Щекур очолює громадську організацію «Кримський центр ділової та культурницької співпраці «Український Дім», яка гуртує українців змушених покинути півострів, але які не змирилися з окупацією і продовжують боротьбу.

Пліч-о-пліч із нами крокували асоційовані з ОУН організації – Українська військова організація, Фундація ім. Олега Ольжича, Жіноче товариство ім. Ольги Басараб й Олени Теліги. УВО взяла на себе весь комплекс військових справ. Фундація ім. Олега Ольжича організувала пересувні виставки присвячені Євгенові Коновальцю, Андрієві Мельнику, Олегові Ольжичу, готові мандрувати Україною, розповідаючи людям правду про життя і боротьбу лідерів ОУН.

Жіноче товариство, на мою думку, зробило принаймні дві дуже важливі справи загальноукраїнської значини. Із Галичини до Великої України повернуто ім'я Ольги Басараб – визначної націоналістки, посестри Коновальця на прикладі якої зростало покоління УВО, ОУН і УПА. Уперше в Україні товариству на високому художньому

рівні вдалося провести вечір поезії Олени Теліги, коли її вірші зазвучали мовами світу. Відтак Олена Теліга входить у європейський і світовий контекст визнання свого поетичного хисту та яскравої громадянської позиції.

Варто зупинитись також на деяких важливих аспектах суспільно-політичної ситуації.

Як на мене, існує три позиції, на яких маю наголосити під кутом зору їхньої актуальності.

Позиція перша. Нам треба братися до формування реального порядку денного Української держави. Пригадайте, ще два роки тому, навіть рік тому, ключове питання яке стояло перед нацією і державою - було питання збереження територійної цілісності суверенітету й соборності України. Відбиття наступу московитів, повернення Криму і втрачених територій на Донбасі.

Але вже сьогодні нам змінили порядок денний.

Тепер нас переконують у тім, що Російська агресія це щось похідне і другорядне. Нині на перший план ставлять питання змін до Конституції, децентралізації, виборів тощо. Зокрема так звану «децентралізацію», зробили якоюсь панацеєю від усіх наших бід.

Здається, що коли здійснимо «децентралізацію», то негайно порозв'язуємо всі проблеми, які постали перед країною. До того ж якось забули, що політику «децентралізації» нам нав'язала Москва, камуфлюючи цим словом свою вимогу федералізації України.

Тому нам, українським націоналістам, треба формувати реальний порядок денний і зазначити: передовсім треба перемогти в російсько-українській війні, повернути

під українську юрисдикцію Крим й окуповані терени на Донбасі. Водночас ми маємо ставити собі іншу, відміну від усіх політичних сил мету. Адже всі як один твердять, так, ми згодні з тим, що треба повертати Крим і треба повертати Донбас. Але не згодні з тим у чому ми переконані. Україна забезпечить свій суверенітет і соборність лише тоді, коли розпадеться Російська імперія. Без розпаду Росії збереження територійної цілісності й соборності України - неможливе.

Друге питання, яке вважаю, залишається животрепетним: а як власне це зробити? Як повернути Крим і Донбас? Тут не треба вигадувати велосипеда. Відповіді на ці питання є у програмових документах наших попередників.

У постановах установчого Конгресу українських націоналістів, який і покликав до життя Організацію Українських Націоналістів, зазначено: «Лише військова сила, що спиратиметься на озброєний нарід готовий уперто та завзято боротися за свої права, зможе звільнити Україну від займанщини та вможливити упорядкування Української Держави.

Оборону упорядкованої Держави перебере єдина, регулярна, надклясова, національна армія й фльота, що враз із територіяльними козачими частинами будуть збудовані на підставі загальної військової повинності».

1939 року вже на Другому Великому Зборі Українських Націоналістів Олег Ольжич зазначав: «Українська збройна сила від століть високо держала прапор національної ідеї всупереч усім силам розкладу і

рабства. Вірна своїм традиціям - вона вилонила тих, що здвигнули Націоналістичну Революцію.

Хвилина, яку тепер переживаємо, вимагає від нас найбільших зусиль, щоб зорганізувати сили нації для рішального бою з займаннями українських земель.

Щоб успішно повести революційний зрив - треба ще сильніше і з більшою напругою волі продовжити творення і відбудову Української Армії.

Збройна сила – це завдання дня!

Виховати політичних та громадських провідників у дусі націоналістичних ідеалів, які потрапили б зорганізувати народні маси для організованого чину і були б взором усіх особистих і громадських чеснот – це наше повсякчасне завдання.

Перевиховати нарід у націоналістичну спільноту, виплекати націоналістичну людину волі, чести й посвяти, створити новий, героїчний тип українця – це вічне завдання націоналізму.

Або українство стане націоналістичне, або ми останемось рабами!».

Чи хтось сумнівається в актуальності цих слів?

Отже, підтримка Збройних Сил, створення справжнього Українського війська, мілітаризація суспільства – це надзавдання українських націоналістів на сучасному етапі. ОУН має великий досвід співпраці зі Збройними силами України. Цей досвід і надалі маємо поглиблювати, щоб перетворити Збройні сили України в Українське військо. До речі, нині не Конституція, не

«децентралізація» і не «реформи» є гарантом нашої незалежності, а сильне Українське військо.

Третє питання, не менш важливе аніж територійний суверенітет і соборність, це – духовий суверенітет української нації. Славетний Олег Ольжич наголошував, що здобути, зберегти, закріпити й розвивати Українську державу без духового суверенітету нації неможливо.

Війна проти Московії, це боротьба за українську ідентичність. Боротися за власну ідентичність, у наших умовах це – викорінювати із суспільної свідомості комплекс національної меншовартости передовсім у ставленні до т. зв. “російської культури”.

Мене дивують дискусії на тему – забороняти чи дозволяти російські книжки, має бути російське кіно чи ні. Панове, нам мало крові і смертей на Донбасі? Нам мало Криму? Свого часу знаний Юрій Шевельов, розмірковуючи про «історію великої і ще не закінченої війни» – саме так він назвав «історію культурних зв'язків між Україною та Росією», дійшов висновку: «Три страшні вороги українського відродження – Москва, український провінціалізм і комплекс кочубеїщини».

Російський чобіт вступив на українську землю по тому, як сюди запустили російські фільми, книжки, музику. Жодних дискусій щодо цього не може бути. Карантин на все російське – ось адекватна відповідь відвертим і замаскованим прихильникам «рускага міра».

Слава Україні!

Київ, 21 травня 2016 р.

Сурма, ч.69, 2016 р.

Голові Львівської обласної державної адміністрації
Олегові Синютці
вул. Винниченка, 18,
м. Львів, 79008

ЗВЕРНЕННЯ

Шановний пане голову, 2016 року Україна відзначає 125-річчя Євгена Коновальця – командира Київського корпусу Січових Стрільців, полковника Дієвої Армії УНР, засновника УВО та ОУН. Відповідною Постановою Верховної Ради України за № 831-VIII від 25 листопада 2015 року, передбачено урочисто відзначити на державному рівні цю знаменну дату.

На виконання п.10 Плану заходів щодо відзначення цього року 125-річчя від дня народження Євгена Коновальця, згідно з Вашим Розпорядженням «Про відзначення 125-річчя з дня народження Євгена Коновальця» (№23/0/5-16 від 19.01.2016 р.) пропонуємо звернутися до Міського голови Львова Андрія Садового з пропозицією оголосити архітектурний конкурс на спорудження пам'ятника Євгенові Коновальцю у Львові на вулиці Стрийській – де розташовано т. зв. «Монумент бойової слави радянських збройних сил».

Уже неодноразово громадськість порушувала питання про демонтаж цієї споруди, яку нині, хоч і перейменували нібито під гасло «переможцям з нацизмом», але вона однозначно містить яскраво виражені ідеологічні сюжети й символи московського окупаційного

режиму: горельєфи «народження Червоної армії», «Громадянська війна», «Звільнення Західної України», а також – рельєф ордена «Пабєда» та «Родіна-мать», яка «благословляє» меч у руках радянського окупанта.

Цей одіозний витвір пропаганди советської доби підпадає під чинність Закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» (№ 317-VIII від 9.04.2015 р.), згідно з пп.1.4: б, д Статті 1. та Статті 6. зокрема.

Вимагаємо невідкладно, на виконання цього закону, з огляду на зволікання Львівської міської ради з демонтування комуністичної символіки, ухвалити рішення щодо демонтування споруди «Монумент бойової слави радянських збройних сил» на вул. Стрийській у м. Львові. Зважаючи на «сакральність» символів тоталітарного режиму для депутатів львівської міської ради та членів Львівського міськвиконкому, які відмовились виконувати Закон «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», вважаємо за доцільне запропонувати їм розв'язати питання експонування окремих елементів т.зв. «монумента» на території музею тоталітарних режимів у м. Львів, інших музейних закладів.

Уважаємо, що найкращим місцем для встановлення скульптури Євгенові Коновальцю – духовому символу боротьби кількох поколінь за державність України, зокрема – вояків Дієвої Армії УНР, членів УВО й ОУН, є

Сурма, ч.69, 2016 р.

саме територія на вул. Стрийській, де нині бовваніє т. зв. «Монумент бойової слави радянських збройних сил», що безперечно підлягає демонтуванню.

Шануймо й пам'ятаймо наших героїв!

*Схвалено делегатами
XXI Великого Збору Українських Націоналістів.
Київ, 21 травня 2016р.*

Пам'ятник Олені Телізі має постати в Бабиному Яру!

Прем'єр-міністрові України
В. Гройсману
Главі Адміністрації Президента України
Б. Ложкіну

Шановні панове!

12 серпня 2015 р. Президент України П. Порошенко підписав Указ № 471/2015 «Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру», яким зокрема, передбачено «Утворити Організаційний комітет з підготовки та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру, визначивши співголовами Організаційного комітету Прем'єр-міністра України і Главу Адміністрації Президента України».

На виконання Указу 30 грудня 2015 р. Кабінетом Міністрів України було прийнято розпорядження № 1410-р «Про затвердження плану заходів у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру», у якому п.9

визначено «проведення реставрації пам'ятки національного значення “Пам'ятник радянським громадянам та військовополоненим солдатам і офіцерам Радянської армії, розстріляним німецькими фашистами у Бабиному Яру”, пам'ятних знаків “Менора” і “Хрест у пам'ять про розстріляних німецько-фашистськими окупантами української поетеси О.Теліги та членів Організації українських націоналістів”, інших пам'ятників і пам'ятних знаків, що розміщуються на території Національного історико-меморіального заповідника “Бабин Яр”, а також фінансування відповідних робіт».

У Додатку до протоколу засідання Оргкомітету з підготовки та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру від 3 березня 2016 р. зазначено, що на «реставрацію Хреста у пам'ять про розстріляних у Бабиному Яру українську поетесу О. Телігу та членів ОУН» передбачено виділити 80 тис. грн.

Цілковито підтримуючи цю справу, звертаємо вашу увагу на те, що указом Президента України N 416/2006 від 22 травня 2006 р. "Про відзначення 100-річчя від дня народження Олени Теліги" передбачалося «спорудження протягом 2006–2008 років на території Меморіального комплексу «Бабин Яр» у м. Києві пам'ятника Олені Телізі та її соратникам». Тоді Міністерство культури та туризму провело конкурс на кращий ескізний проект і 2007 р. затвердило проєкт авторського колективу у складі: скульпторів Олександри Рубан, Віктора Липовки та архітектора Івана Єршова.

У бюджеті Київської міської адміністрації на 2008 р. було передбачено 900 тис. грн на скульптурну групу, але її так і не встановили.

2009 р. було повідомлено про те, що пам'ятник видатній українській поетці Олені Телізі на території Меморіального комплексу «Бабин Яр» буде встановлено протягом 2009–2010 рр. Відповідне розпорядження підписав тодішній київський міський голова Л. Черновецький. Пам'ятник планували встановити за кошти меценатів комунальним підприємством «Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт». Але жодних робіт так і не було проведено.

28 березня 2013 р. КП «Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт» КМДА уклала угоду на придбання моделі скульптурної композиції «Пам'ятник О. Телізі та її соратникам» вартістю 1,8 млн грн. Скульптуру мали придбати в Олександри Рубан, про що писали "Наші гроші" з посиланням на «Вісник державних закупівель». Скульптурну композицію мали відлити з бронзи і встановити на території меморіального комплексу "Бабин Яр". Але цього не сталося.

Звертаємося до Вас із проханням ужити потрібних дієвих заходів, щоб, урешті-решт, усі ухвалення рішення було виконано, а в Бабиному Яру постав пам'ятник Олені Телізі.

Спорудження пам'ятника О. Телізі стане актом відновлення історичної та національної справедливості стосовно постати, яка стала одним із символів незалежної і соборної Української держави.

*Схвалено делегатами XXI Великого Збору
Українських Націоналістів
21 травня 2016р.*

Сурма, ч.69, 2016 р.

Президенту України
Порошенку П.О.

ЗВЕРНЕННЯ

Високоповажний Петре Олексійовичу, починаючи з 1996 року багато відомих в Україні та за її межами державних і громадсько-політичних діячів зверталися до президентів України щодо присвоєння звання Героя України нескореному сотенному УПА Мирославу Симчичу. На це звернення тоді позитивно не відреагували. Але це було ще до Революції Гідності.

13 лютого 2015 року у вітчизняному парламенті - вищому законодавчому органі країни за надання М.Симчичу звання Героя України проголосували 234 народні депутати. Це дає Вам незаперечну юридичну і достеменну патріотичну підставу для відзначення великого українця.

Двадцятирічним юнаком, закінчивши старшинську школу Української Повстанської Армії, вояк Симчич (псевдо“Кривоніс”) протягом шести років захищав рідну землю від німецько-фашистських та московських окупантів, провівши 40 переможних боїв.

Найуспішніший бій Симчича -”Кривоноса” був біля містечка Космач, на Івано-Франківщині. Тоді сотня УПА розгромила полк НКВД під командуванням двічі Героя Радянського Союзу генерал-майора Дергачова, який перед тим керував операцією-геноцидом - виселенням кримських татар з Криму. Цей бій, в якому був знищений генерал Дергачов і більше 400 енкаведистів, досі

вивчають в західних військових академіях як свідчення неперевершеної партизанської тактики.

Тридцять два з половиною роки перебував в московських катівнях наш співвітчизник, захисник рідної землі - після того, як його, важко пораненого, схопили енкаведисти. В сталінських і брежнєвських концтаборах за мужню і чесну поставу пана Мирослава любили товариші по боротьбі, для ув'язнених він був моральною підтримкою, і навіть табірна адміністрація була змушена ставилася до нього з повагою.

Коли майже після 33-річної каторги його, фізично ослабленого, але нескореного духовно, запитували, чи має “якісь претензії до радянської влади”, славний вояк “Кривоніс” з притаманним йому гумором сказав: “Поверніть автомат, пістолет і дві гранати, які вдалося вам забрати у мене, раненого, непритомного, під час арешту.”

У жорстоких тривалих двобоях нагородою для Мирослава Симчича була воля народу, який він безмежно любив. І за цю любов до Бога і України, як вчить Четверта Божа Заповідь, Господь віддячив - подарував йому таке довге життя.

Своїм позитивним рішенням Ви, Петре Олексійовичу, виконаєте покладений на вас народом обов'язок головного очільника держави стосовно вшанування справжніх патріотів України.

*Схвалено делегатами
XXI Великого Збору Українських Націоналістів.
21 травня 2016р.*

Звідси пішли на війну і загинули за Україну...

Для багатьох патріотів адреса штабу Організації Українських Націоналістів у центрі столиці за останні три роки стала місцем, куди повертаються – перепочити після боїв на Майдані, змити кіптяву з облич, перев'язати рани, вдихнути мирного повітря та зустрітися з побратимами по дорозі зі Сходу, погортати патріотичну літературу, помолитися й просто побути наодинці з собою.

21 травня сюди прийшли, аби вшанувати пам'ять бійців батальйону ОУН Андрія Юрги «Давида» та Василя Кіндрацького «Кіндрата», котрі у війні віддали найдорожче своїй країні – власні життя. На честь героїв на фасаді будинку встановили пам'ятну дошку.

Вони разом подалися добровольцями на війну. У кожного на рідній Львівщині залишилися дружина і діти.

Андрій Юрга загинув у листопаді 2014-го. У мирному житті був успішним бізнесменом. Походив із родини священика. Друзі і рідні розповідають про нього як про надзвичайну людину – світлу і щиру, мудру і доброзичливу, духовно багату. Андрій дуже любив Україну і вболівав за кращу для неї долю. Побратими так і не встигли пізнати його по-справжньому.

Ворожий снаряд наздогнав героя у перші дні його перебування на фронті. Життя «Давида» обірвалося раптово – посеред ночі у будинок влучило. І поцілило. Андрій Юрга став першим полеглим бійцем у тодішньому добровольчому батальйоні ОУН. Пізніше його бойові

товариші «віддячать» ворогу: спочатку по можливості – як добровольці, а згодом і в лавах Збройних сил.

Василя Кіндрацького не стало через півроку – у травні 2015-го.

Як він співав! Його «Многая літа» в подарунок на день народження – по телефону, з фронту – залишиться, мабуть, одним із найяскравіших спогадів про «Кіндрата» у багатьох, хто його знав. Свого часу входив до ансамблю «Черемош», учасники якого згодом виконають його улюблену лемківську «Ой, верше, мій верше», коли Василя хоронитимуть.

Друг «Кіндрат» належав до тих людей, які незадовго після знайомства стають найближчими. Він був своїм як у військовому середовищі, так і в мистецькому. У нетривалих поїздках по справах до Києва зі Сходу встигав побувати на концертах, виступах своїх друзів, відвідати музеї і виставки. Він спішив отримати від життя якомога більше, напевне передчуваючи недобре. Хоча після пострілу російського танку, від якого зазнав поранення, як розповідають ті, хто боровся за його життя, вірив, що витримає...

За два дні до смерті Василеві Кіндрацькому вдалося встановити прапор ОУН на найвищій точці шахти «Бутівка», чим він дуже пишався і радісно ділився по телефону.

А трохи згодом підрозділ ОУН у складі 81-ї бригади, над створенням якого Василь активно працював, став називатися його ім'ям.

Меморіальну дошку виготовив (за ескізом, затвердженим Головою ОУН) відомий львівський громадський діяч, пластовий сеньйор Олександр Криськів.

На відкритті було сонячно й тепло, і найперше – від людей. Майоріли стяги України та ОУН.

Отець Ігор Онишкевич та отець Костянтин Гулюк помолилися за героїв, освятили пам'ятник та бойові прапори ОУН. З урочистою промовою виступили голова ОУН Богдан Червак та командир підрозділу ОУН-ЗСУ імені Василя Кіндрацького Олександр Потебенько. Добрим словом розповів про героїв колишній заступник командира батальйону ОУН, голова УВО, письменник Борис Гуменюк. Актриса Оксана Ковч зворушливо продекламувала поезію Тараса Шевченка та Олега Ольжича.

«Звідси пішли на війну і загинули за Україну... Андрій Юрга «Давид» і Василь Кіндрацький «Кіндрат»... Герої не вмирають!» – тепер назавжди закарбовано на цій пам'ятній дошці та в історії новітньої боротьби за нашу незалежність.

Христина Дичко

**Жіноче товариство
імені Ольги Басараб та Олени Теліги**

оголошує

з метою увічнення ролі української жінки в період
захисту України від загарбників і сепаратистів

огляд-конкурс

«Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой»

Умови проведення огляду-конкурсу «Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой» (далі – Конкурс)

Загальні положення

Ці умови визначають систему інформаційної та організаційної роботи Жіночого товариства імені Ольги Басараб та Олени Теліги щодо розгляду, відбору кращих конкурсних робіт.

Конкурс здійснюється з метою:

-висвітлення персоналій українок, які виявили високий патріотичний дух, брали участь у захисті Батьківщини;

-виявлення кращих ідей волонтерської роботи в період захисту Батьківщини;

-виявлення впливу сили духу, гідності персоналій українок на хід історичних подій;

-формування та утвердження волонтерського духу та гідності в житті та вчинках українців.

Завдання Конкурсу:

- популяризація кращих робіт у засобах: масової інформації; дитячої книжки; шкільної навчальної літератури тощо;

-формування патріотичної гідності українців на прикладах висвітлених персоналій.

Конкурс є відкритим.

Організація Конкурсу:

У Конкурсі беруть участь всі бажаючі різних вікових груп.

Конкурс проводиться за номінаціями:

- «Жінка-волонтер»;
- «Жінка-воїн»;
- «Жінка-герой».

Конкурсні роботи кожної номінації можуть представляти будь-які жанри, наприклад: щоденники, біографічні нариси, роздуми, сповіді, оповідання, художні чи документальні твори, поезії, інтерв'ю тощо, - доповнені світлинами.

Обсяг конкурсної роботи - до 100 сторінок.

Конкурс проводиться з 01.06.2016 р. до 01.01.2018 р. у два етапи:

-1-й етап – з 01.06.2016 р. до 01.11.2017 р. – розгляд, систематизація поданих конкурсних робіт;

-2-й етап – з 01.11.2017 р. до 01.01.2018 р. – журі Конкурсу відзначає найкращі творчі роботи дипломами, грамотами, цінними подарунками. Підсумки Конкурсу будуть розміщені на сторінках засобів масової інформації.

Організатори Конкурсу залишають за собою право розміщувати конкурсні роботи у періодичних освітніх виданнях, збірнику матеріалів Конкурсу «Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой» з посиланням на автора (колектив авторів, творчий колектив).

Конкурсні роботи

Конкурсні роботи надсилаються не пізніше 01.11.2017 р. з приміткою «Оргкомітет огляду-конкурсу «Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой» в 1-му примірнику на паперовому та електронному носіях українською мовою у текстовому редакторі Word на поштову адресу: Фундація ім. Олега Ольжича; вул. Івана Мазепи, 6; м. Київ 01010.

У супроводжуючих документах конкурсної роботи зазначаються: номінація та назва роботи; ПІБ автора (авторів), повна поштова адреса учасника Конкурсу; контактні телефони, електронна адреса.

Додаток 1

Склад оргкомітету та журі огляду-конкурсу «Українка: жінка-волонтер; жінка-воїн; жінка-герой»

П.І.Б.	Посада, вчене звання
Оргкомітет	
Стрішенець Надія (голова)	голова Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги, доктор історичних наук
Червак Ольга (секретар)	членкиня Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги
Бугай Надія (відповідальна за організацію Конкурсу) моб.т. 096-3779443	членкиня Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги
Члени журі	
Леонтович Олена (голова)	членкиня Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги, член Спілки письменників України
Боса Любош	членкиня Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги, кандидат історичних наук
Філь Павло	заступник голови Київської міської ОУН
Червак Богдан	Голова Організації Українських Націоналістів

Бюлетень «СУРМА» виходить з метою оперативного інформування членів ОУН про поточні справи в Організації Українських Націоналістів, налагодження більш тісніших контактів між ПУН і осередками ОУН.

Загальну інформацію про діяльність ОУН можна отримати на сайті www.kmoun.info

ОУН